

ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА . 80 ЛВ.
ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобренъ и препоръчанъ отъ Министерство на Народното
Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.
РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова сметка № 1328

БРОЙ
31

ВЕЛИКДЕНСКИТЪ ЯИЦА НА МАЛКИЯ КОЛЮ

цитъ на голѣмата кѣща още свѣ-
тятъ. Отвѣтъ може да се видятъ
сѣнки, които се движатъ, и отъ
време на време се чуватъ гласове.

— Готово!
— Това не излѣзе хубаво.
— О! счуписе!

Живи, стапки изтропваха по
стълбата и пакъ се качваха ти-
чешкомъ.

— Внимавай!
— Хубаво стана!
— Великолепно!

После сѣникитъ се промъкнаха
въ градината и обиколиха тукъ-
тамъ; счупенъ клонъ изпрѣщъ,
нѣкой подсвири на леко, после всич-
ко утихна: вратата се затвори,
свѣтлината угасна.

Луната се издигаше все по-ви-
соко и по-високо на небето и са-
мо тя видѣ какво криеше гради-
ната. Радостъ озари блѣдното ѝ
лице.

Рано сутринтъ четиритъ мом-
чета се събудиха отъ звънката
пѣсенъ на славея. Слънцето грѣ-
ше високо. Надалечъ се чуваше
комбаниятъ звѣтъ, който извѣс-
таваше деня на Възкресението.

— Малкото славейче дошло.

Слушайте!

— Не! Не! Хайде да идемъ въ

градината.

— Да отидемъ да вземемъ

Колю.

Облѣкоха се набързо и слѣзо-
ха. Колю стоеше облѣченъ въ
градината. Облѣченъ бѣше въ
вехтитъ си дрешки, само ризата
му бѣше чиста. Въ ржката си

държеше дълга прѣчка.

— Влѣзъ... и тичай въ гра-

дината... Може да намѣришъ

яйца.

— Колю влѣзе. Той бѣше босъ.

— Защо не си обулъ сандали-

тъ си?

— За да не смаккамъ яйцата,

— отговори кротко Колю.

— Ами защо си самъ?

— Никой не бѣше буденъ у

насъ... азъ нѣмахъ търпение...

— Чу ли славея?

Колю го погледна съ хитра ус-

мивка.

— Да, чухъ го.

— Жалко, че престана да пѣе...

— О! той ще запѣе пакъ. По-

чакайте малко... Не говорете...

Чакайте да потърси.

Колю се спусна по пжтекиѣ.

покрити съ листа. Той гледаше

надѣсно и налѣво.

Изведнѣжъ той забеляза нѣщо

лъскаво въ тревата.

— Ето! Ето! Яйце! Нали ви ка-

захъ!

Той се спусна и взе едно чу-

лесно червено яйце.

— О! ето още едно синьо и

едно розово! О! какво хубаво!

червено! Това пѣкъ златно!

Колю тичаше подъ дърветата,

навеждаше се да събира хубави-

тъ разноцвѣтни яйца, които се

криеха въ тревата, подъ клонитъ,

по края на пжтекиѣ, подъ листа-

та. Скоро малкиѣ му ржце не

можеха да събиратъ повече. То-

гава, безъ да каже нито дума,

той ги даде на четиритъ момчета,

конто се смѣха отъ радостъ.

— Взemi ги, тѣ сѣ за ядене

тия яйца!

— О! не, азъ ще си ги пазя,

(Следва на 4 стр.)

„Тѣкмо това ми трѣбва!“ — по-
мисли той, и, като маймуна, се
покатери отъ клонъ на клонъ до
върха, отдето можеше да гледа
въ градината.

Колко бѣше хубава тя! Съ зе-
лена трева, цѣфнали храсти, цѣли
килими отъ бръшлянъ, лошо ока-
стренъ чешпиръ, огромни буки.
Никакъвъ прахъ, само зеленъ ли-
стакъ, презъ който се процежда-
ха слънчевитъ лжчи.

Колю се настани по-удобно на
единъ клонъ и почна птичитѣ си
пѣсни.

Той наподобя вика на жълтун-
ката, после увѣртането на ласто-
вичката. Единъ мигъ почивка и
ето, разлѣха се трелитъ на сла-
вея.

Четиримата братя, налѣгали по
тревата, вдигнаха глави, вслушаха
се и станаха очудени.

— Чуваши ли?

— Славея.

— Жълтунка!

— Какъвъ концертъ! Кжде ли

сѣ тия птички? Никого не сме ги

чули да пѣятъ като сега.

И тѣ тръгнаха на търсятъ изъ

дърветата малкиѣ пѣвци.

Като видѣ, че се приближаватъ

къмъ неговото дърво, Колю млъкна.

— Вдигнахме шумъ и пѣсенята

престана.

— Хайде да легнемъ въ трева-

та, може пакъ да започнатъ.

Но Колю млъкеше. Изведнѣжъ

единъ клонъ скръшна, вѣтрѣтъ

раздвижи листата и четиритъ мом-

чета видѣха Колю.

— Пстъ! Пстъ! Какво правишъ

тамъ?

— Малко плашило, ти ли упла-

ши птичитѣ?

— Я слѣзъ отъ тамъ, да не ги

плашишъ!

— Слизай, или ще дойда да

те смѣкна!

Колю започна да се смѣе.

— Ако ме пуснете да влѣза

въ градината, ще ви кажа кжде

е славея.

— Ще те пуснемъ, ама измий

си най-напредъ лицето.

— Не! Не! Оше сега, или...

— Ела! Ела! Обиколи, за да

влѣзешъ презъ вратата.

— Нѣма нужда!

И съ единъ скокъ, Колю се

намѣри върху стената и, като си

помагаше съ грапаинитъ по нея

и клонитъ, въ единъ мигъ слѣзе

на земята.

— Ето ме! каза той, като гле-

даше четиритъ момчета.

— Ами кжде е славея?

— Хмъ! Хмъ! Чакайте, оставе-

те ме да погледамъ!

Съ ржце въ джобовѣтъ на пан-

талонитъ, босъ, разгърденъ, ру-

ситъ му коси пълни съ трена и

листа, вървѣше по пжтекиѣ,

следванъ отъ четиритъ момчета,

облѣчени въ хубави дрехи.

— Колко е хубаво тука! про-

мълви Колю. А утре ще има...

— Какво ще има? попита най-

голѣмото момче очудено.

— Ами, яйца!

— Какви яйца?

— Нали утре е Великденъ?

шомъ изгрѣ слънцето и въ гра-

динитъ започватъ да падатъ ху-

бави цвѣтни яйца.

— Глупости!

— Глупости ли? — извика Ко-

лю, като се спрѣ изведнѣжъ. Не,

не, на Великденъ всички имаме

цвѣтни яйца: червени, жълти, зе-

леми, розови, а нѣкои и съ кар-

тинки. Въ нашата градина не

падатъ, защото земята е твърда

и ще се счупятъ. Но тука, на

меката трѣва и мѣха... Само

трѣбва човѣкъ да ги търси, за-

щото тѣ се криятъ...

Четиритъ момчета се спогле-

даха

— Искашъ ли да дойдемъ у-

тре да ги търсиме заедно?

— Да, — каза Колю, като

сложи прѣстчето си въ устата.

Само... Може ли да дойдатъ и

другитъ съ мене?

— Може, може, — извикаха

момчетата въ единъ гласъ. Само,

ще има ли толкова яйца за всички?

— Нищо, отговори Колю, мене

ми стига само да ги видя.

Четиритъ момчета, които вина-

ги виждаха всичкитъ си желания

задоволени, усѣтиха, че сърдцето

имъ се свива, когато чува тия

прости думи, на малкото петго-

дишно дете.

— Сега, кажи ни, кжде е сла-

вея?

— Трѣбва да си е легналъ...

и азъ трѣбва да си вървя. Утре

той ще бжде тукъ много рано.

Не се успивайте и ще го чувте.

Кѣсна нощъ е вече, но прозор-